

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ἄ! ἰδοὺ σε τελospάντων χαριτωμένε μου· τόσην ὥραν ζητῶ τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς σου διὰ νὰ τηλεγραφήσωμεν, καὶ ποῦ οὐρά.

— Χι, χι! μὲ συγχωρεῖτε τελospάντων, ἀλλὰ τὴν εἶχα, βλέπεις ἀναμίζει εἰς τὰ ἀνακατώματα τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως, καὶ μόλις κατόρθωσα νὰ τὰ φέρω εἰς ἰσχυρίον· βλέπε, δύσκολος λογαριασμός καὶ ὁ Κύριος ὑπουργός ἐνόμιζε μέχρι τινος, ὅτι ἤθελε ζημειωθῇ ἂν ἐξωφλοῦσε μετὰ τοῦ Κυρίου ἀστυνόμου· τελospάντων ἀφοῦ τὸν εἶπα, κύριε ὑπουργέ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λυπηθεῖτε τον δὲν εἶναι εἰς τὰ σωστά του, πάει νὰ τὰ χάσῃ.

— Καὶ ποῦ τὸ εἰξεύρεις τοῦ λόγου σου, μοῦ λέγει.

— Ποῦ τὸ εἰξεύρω· τὸ εἰξεύρω, διότι προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπέστειλε κλητῆρας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀφροδισιακῶν νοσημάτων καὶ ἐζήτησε μάλινα σκεπάσματα (βελόντζες) διὰ νὰ σκεπᾶσθαι τὴν ζύμην τοῦ ἄρτου ὅπως δι' αὐτῶν τὴν θερμάνῃ καὶ τὴν φέρῃ εἰς ὥραν φουρνίσματος. Δηλαδή, κύριε πρωθυπουργέ, μὲ τὰ σκεπάσματα τὰ ὁποῖα ἐκαλύφθησαν ὅλοι οἱ χολερίαντες, σκεπάσματα εἰς τὰ ὁποῖα σήμερον τυλίσσονται τόσο νοσηλευόμενοι ἀπὸ ἀσχημα πάθη, ὁ κύριος Διευθυντής, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ σκεπᾶσθαι τὸν ἄρτον, ὅστις ἐμελλε νὰ διαθρέψῃ τὸν λαόν.

— Μὰ λοιπὸν αὐτὸς εἶναι διὰ δέσιμο· πρέπει, πρέπει, εἶπε τότε ὁ Κύριος ὑπουργός, πρέπει· καθὼς βλέπω νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ ἡ ἀπολυτήριοις εὐαρέσκεια

— Πρέπει, πρέπει κύριε ὑπουργέ, δόξα σοι ὁ θεός! ἔπειτα θὰ κάμετε καὶ ψυχικὸ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι οἰκογενειάρχης δὲν δύναται πλέον νὰ ὑπηρετήσῃ, διότι ὅσον ἰσχυράν καὶ ἂν ὑποθέσετε μίαν κεφαλὴν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντέχῃ καθ' ἑκάστην ἐκτεθημένη εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄνεμον· ἔτυχε, βλέπεις, μίαν στιγμὴν ἀσκεπῆς καὶ ἐπῆρε ἀέρα Αἱ! τί εἶναι λοιπὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος; πολὺ θέλει τᾶχα νὰ χάσῃ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός του;

Αὐτὸ δὲ τὸ ἐκατάλαβε καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἔφιππος πλέον καὶ διατοῦτο ἔλαβε ἀμαξίδιον, ἀλλὰ τὰ συμβάντα εἶναι μεγάλα καὶ σπουδαῖα, αἱ ἀσχολίαι πολλαί· ἔπειτα ἀπ' ἐδῶ ὁ Γιαννακὸς νὰ τὸν φορτώνεται, ἀπ' ἐκεῖ ὁ βοηθὸς νὰ τὸν συκοφαντῇ τὸ ὑπουργεῖον νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ πρόστιμον διὰ τοὺς Γιαννητσαρισμούς του, αὐτὰ ὅλα εἶναι σκάνδαλα τὰ ὁποῖα θλίβουσι τὴν εὐαίθετην σου, καὶ ἰδοὺ ζητεῖ, βλέπε, τὰ μάλινα σκεπάσματα τοῦ νοσοκομεῖου.

— Αἶ, σιῶπα, φλύαρο με ἐζάλησες, με ἀηδίασες. —

— Ὅχι δὰ, δὲν τὸ ἐπίστευα· ἀφοῦ σοῦ λαλῶ περὶ τῆς καλῆς ἀστυνομίας καὶ περὶ ἄρτου νὰ ἀηδιάζης, εἶναι δυνατόν ποτέ; ἀλλὰ φαίνεται μου, ὅτι εἶσαι χορτασμένος, διότι δὲν πιστεύω νὰ ἀμφιβάλλης περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τοῦ ἐπισοδείου, καθόσον δὲν με ἐρώτησες νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἀλλὰ μὴ νομίσῃς πάλιν, ὅτι τὰ κάμνει ἐπὶ κακοῦ ὄχι, ὄχι! σὲ διαβεβαίω, ὅτι ὁ Κύριος ἀστυνόμος οὐδ' εἶναι ἱκανὸς νὰ σκεφθῇ, οὐδ' ἔχει τὸν καιρὸν, ἂν θέλῃς, διότι τὰς διαταγὰς του τὰς δίδει ἢ ἑφιππος ἢ εἰς τὸν κυλιόμενον τροχὸν τῆς ἀμάξης του, νομίζω.

— Σατανᾶ! πολλὰ ἐφλυάρησες.

— Τῷ ὄντι, ἄλλα ἤρχόμην νὰ σοῦ εἶπω καὶ ἄλλα, μὰ τὸν ἀστυνόμον! μοὶ ἐνέπνευσεν ὁ νυκτικός σου σκουφος. ἤρχόμην νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ θέατρον Ἑλληνικῇ παράστασις, λοιπὸν γρήγορα.

— Αἶ! στάσου δὰ νὰ τεινάζω ὀλίγον τὸν τρίβωνά μου.

— Ναί! μωρῶσου ἀλήθεια, στίλβωσε τὴν κόμην σου, διότι νομίζεις, ἄκακε γέρο, ὅτι θὰ ᾔναι ἡ συνάθροισις τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου καθὼς εἰς τὰ ἀλλόγλωσσα μελοδράματα

— Ἀλλὰ τί;

— Ἀλλὰ τί; κάμε γρήγορα, διότι ἡ παράστασις ἄρχεται εἰς τὰς ἑπτὰ, εἶναι παρὰ τέταρτον, καὶ κατόπιν θὰ ἰδῇς ὅποιος κόσμος θὰ ᾔναι, ἐκτὸς τῆς σπείρας τοῦ ἀγνώμονος ἐρωῖσμοῦ τὴν ὁποίαν ὁ θεατρῶνης κύριος Καμπούρογλος ἐφρόντισε νὰ προσκαλέσῃ δωρεάν, διότι αὐτὴ ἀνέλαβε καὶ πάλιν, καθὼς καταλαμβάνεις, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ νὰ μορφώσῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὰ ἥθη μας φαναριτικῶς — Βιάδιζε ὅμως, διότι δὲν θὰ εὗρωμεν θέσιν νὰ καθήσωμεν, δι' ἐμὲ δὰ δὲν με μέλει τόσῳ, καθίζω ὅπου τύχει, ὅπου εὗρω καινὸν, εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς, εἰς τὴν ῥάχην τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ σύ; διότι τὸ πλῆθος συνέβρευσε πολὺ, μόνις ὁ ἄτυχος Ἕλλην εἶδεν, ἐπὶ τῆς μαύρης σανίδος τῆς κρεμαμένης κατὰ μέσον τῆς Αἰολοερμαϊκῆς ὁδοῦ γεγραμμένον μεγάλους Ἑλληνικοῖς γράμμασιν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

ἠλεκτρίσθη, ἡ καρδία του ἐσχίρτησε ζωηρὰ καὶ ὁ πτωχὸς ἐργάτης θὰ κοιμηθῇ ἀδείπνητος, διότι ἡ χαρὰ, ὅτι θὰ ἀκούσῃ Ἑλληνικὴν παράστασιν τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ ὅτι πεινᾷ· ἀλλ' οἱ κύριοι μορφωταὶ ἔπρεπε νομίζω, νὰ ἀρχίσωσιν ἀπὸ Ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, τῆς Ἐθνικῆς δόξης, τῶν ἀπλουστάτων ἐθίμων, τῶν ἡθῶν σας τῶν ἡμέρων καὶ ἀπονηρεύτων καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν Ἑρώτα καὶ τὴν ραδιουργίαν τοῦ Σύλλεο.

— Εὖγε πονηρέ μου, εἶσαι φιλέλλην, βλέπω με τὰ σωστά σου.

— Ὅχι δὰ τόσον, ἀλλ' ἀκολουθῶ τῆς δαιμονίδος μητρὸς μου τὴν παραγγελίαν «Θέλεις παιδί μου (μοῦ ἔλεγε καλὴ της ὥρα) νὰ ᾔσῃ ἀσφαλὴς καὶ ἀγαπητὸς ἀπ' ἐκείνους οἵτινες σὲ θεωροῦν

ξέρον : τρώγῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιράκι, καὶ πίνει ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι ὅπου τρώγει καὶ πίνει ὁ οἰκοκύριος. »

Λοιπὸν ὁ Ἔρως καὶ ἡ ραδιουργία εἶναι ξένο πιράκι, γέροντά μου, τοῦ ὁποίου τὸ σοφὸν περιεχόμενον, προτίθεται νὰ στηλιτεύσῃ ἄγρια πάθη, νὰ σατυρίσῃ χαμερπεῖς καὶ ἀτίμους εὐγενείας, ραδιουργίας αἰσχράς, τὰς ὁποίας ἡ κοινωνία σας δὲν ἐννοεῖ, διότι ἀκόμη δὲν ἀπέκτησεν εὐγενεῖς

Τὶ χρησιμεύει λοιπὸν ὁ ἔρως καὶ ἡ ραδιουργία εἰς τὸν Ἕλληνα, ἔλεγα προχθὲς εἰς ἓνα κύριον, ὃχι πολὺ μεγάλον πραγματικῶς, ἀλλὰ φανταζόμενον ἑαυτὸν μεγάλον, διότι ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἐξώστου του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἔδυνε, ἔβλεπεν, καθὼς ὅλη ἡ σπεῖρα τοῦ ξενισμοῦ, εἰς τὴν ἐκτεινομένην σκιάν τοῦ καπνοδόχου τὴν κεφαλὴν τοῦ πετεινοῦ, ὅστις κοσμεῖ αὐτὸν, καὶ τὴν ἐξελάμβανε ὡς ἰδικήν του, ἐπειδὴ εὗρισκεν ὁμοιότητα εἰς τὴν λοφίαν, διότι ἔτυχε ἐν ἡμέρᾳ παρατάξεως νὰ φορῇ καὶ αὐτὸς τρικέρατον πῖλον.

— Χρησιμεύει διὰ νὰ διασκεδάζῃ καὶ τὸ σκυλλόλογιον, φίλε, ὁ συρφετώδης λαὸς, μοὶ ἀπεκρίθη, ὅστις δὲν ἐννοεῖ εἰς ξένην γλῶσσαν αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα.

— Δηλαδὴ θὰ γίνῃ ἐν εἶδος μεταφράσεων θεατρικῶν, ἀφοῦ αἱ μεταφράσεις τῆς Πανδώρας δὲν ἔχουν πλέον πέρασι καὶ θὰ δωθῇ εἰς τὸν Καμπούρογλου τὸ προνόμιον νὰ μεταβάλλῃ εἰς Χαρτόσημον πάντα διεφθαρμένον καὶ ρυπαρὸν χάρτην, προσθέτων ἐπ' αὐτοῦ τὰς σφραγίδας ὅσας ἄλλοτε ὑπεξαίρεσεν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ταμεῖου καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἦναι ὑποχρεωμένος νὰ πληρῶνῃ μὲ τὸ εἰσητήριόν του τὴν σπατάλην καὶ τὴν διαφθοράν ;

— Τὶ σὲ μέλει, καλὸ τυχε! ἤκουσα εἰς ἀπάντησιν· δὲν ἀφίνεις νὰ τρέχῃ ὁ κόσμος, καθὼς τρέχει, ἢ σὺ τώρα θὰ τὸν διορθώσῃς — Ἐπειτα τὸ δράμα τοῦ Σύλλερ εἶναι ἀριστούργημα.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἑλληνικὸν τὸ ἑλληνικὸν θέατρον νομίζω συσταίνεται διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ θὰ βλέπῃ, θὰ ἀκούῃ ἐπευφημουμένας τὰς ἀρετάς του καὶ τὰς κακίας, τὰ ἐλαττώματά του κωμωδούμενα. Διὰ τῶν Ἑλληνικῶν δραμάτων μορφοῦται, γίνεται ὁπαδὸς τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποστρέφεται τὴν κακίαν τὴν ὁποίαν τῷ παρουσιάζωσι βδελυκτὴν.

Ὅποια ὅμως ἡ ὠφέλεια, ὅταν ἄγνωστα ἐγκλήματα, κακίαι πρωτοφανεῖς εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν πλοκὴν των, πορουσιάζωνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ; μόνον τοῦ κακοῦ, νομίζω, ὁ νοῦς λεπτύνεται, διότι πάσχει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐνώπιόν του ἀναπτυσσομένην πρωτοφανῆ πλεκτάνην τῆς διαφθορᾶς, ἐνῶ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ἀγνὸν αἶσθημα δηλητηριάζεται εἰς τῆς ραδιουργίας τὰ πικρὰ δηλητήρια καὶ ἀρχίζει νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἥτις προετοιμάζεται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς ζωηράς αὐτὰς διδασκαλίας.

— Ἀξιόλογα, πονηρέ μου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ θέατρον, φρόντισε τώρα διὰ εἰσητήρια.

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀκουσε ὅμως καὶ ὁποῖαν ἀπάντησιν ἔλαβα. —

ΧΙ! χι! νὰ γελάσῃς. — Ἀ! mon cher! μὴ δὲ τόσον αὐστηρὸς ΗΜΕΙΣ ἀκόμη δὲν ἐσκέφθημεν σοβαρὰ ἐπ' αὐτοῦ, αὐτὸ εἶναι μία δοκιμὴ, διὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν ἐπιτυχάνῃ ἡ ὑπόκρισις, εἰ δὲ ἐννοεῖται ὅτι . .

. . . . Δὲν γελᾷς λοιπὸν, γέροντα;

— Νὰ γελάσω; ταλαίπωρε λαέ, πανταχόσε ληστεύεσαι Ἐντούτοις, δαιμόνιον, ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὸ θέατρον βέβαια καταλαμβάνεις, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς τὸν γύρον σου.

— Τὸν γύρον μου, τὸν γύρον μου ἐννοεῖται.

— Προσοχὴ δά, ἰδοὺ μὲ τόσῃν ὀρμὴν ἐτεινάχθης, ὥστε συνέτριψας τὰς υἱόλους τοῦ πολυελαίου.

— Καὶ πάλιν καλὴ σου τύχη ὅπου δὲν ἦσαν πλήρῃ ἐλαίου αἱ λυχνίαι, διότι βλέπεις μολὶς ἤναψαν καὶ ἐσθέσθησαν· ὁ καλὸς Καμπούρογλος ἤρχῃσε τὴν οἰκονομίαν, καλὸς οἰωνός!

Πᾶ! πᾶ! τί κόσμος εἰς τὸ ὑπερῶον, ὁ λαὸς, ἡ περιέργεια συνθλίβεται, διότι ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦναι εἰς ἵστανται δέκα, καὶ οὕτω ἀναπληροῦνται τὰ δωρεὰν δοθέντα εἰσητήρια, ἀδιάφορον δὲ τί θὰ συμβῇ, ἀρκεῖ ὁ λογαριασμὸς τοῦ Καμπούρογλου νὰ ἀφίνη κέρδος.

Τὰ θεωρεῖα κενὰ, ὀλίγαι χαρίεσσαι Ἑλληνίδες στολιζοῦσιν ὥς ἀδάμαντες τὴν παρουσίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐνῷ ἡ ψοφοδεὴς ἀριστοκρατεία δὲν ἐκαταδέχθη, ἀπηξίωσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παράστασιν, διότι δὲν καταλαμβάνει, λέγει, τὴν θηριώδη γλῶσσαν, τῆς Ἑλλήν. σκηνῆς, θέλει τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Σοφοκλῆν· ἂν ἦτον μεταφρασμένος εἰς τὸ Ἰταλικόν, μάλιστα. — Αἶ! ὁ ἴγη ὑπομονὴ ὀλίγη ὑπομονὴ θὰ παραστήσωσι καὶ τὸν Λούκιον ἢ ὄνον, εὐγενεῖς κυρίαι, ἔλθετε, ἔλθετε, ἕως πότε τὴν Τραβιάταν καὶ τὸν Barbieri — ὦ! πόσον θὰ γελάσωμεν αὐτὸν τὸν χειμῶνα· ἐγὼ καὶ ὁ Ἀβδηρίτης μου εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, σὺς τὸ ὀμνύειν· τί λέγεις γέροντα;

— Νὰ ἐννοοῦμεθα ὅμως, Ἑλληνικὸν θέατρον, Ἑλληνικαὶ ὑποθέσεις ἀλλὰ Πλὴν σιῶπα, προσοχὴ, Σατανᾶ χειροκρότησε, χειροκρότησε, ἤρχησεν, Ἑλληνικὴ φωνὴ ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ἦχος αὐτῆς ῥέει, ῥέει ἐναρμόνιος. Εὐγε, εὐγε! ὦραία — ὦραιότερα ἂν καὶ τὸ δράμα ἦτον Ἑλληνικόν.

— Εὐγε, εὐγε πανταχόσε ἀκούεται, τὰ θεωρεῖα, ἡ πλατεία χειροκροτεῖ ζωηρά, καὶ εὐστοχα καθόλην τὴν διάρκειαν τοῦ δράματος. Εἰς τὸ ὑπερῶον γίνεται μικρὰ κατάχρησις τῶν εὐφημισμῶν καὶ ὁ γέλως ἐνίοτε φαίνεται ἀκαιρός, πλὴν τὸ ἀποδίδομεν εἰς τὴν ζωηρὰν χαρὰν τοῦ κοινοῦ, διότι ἐννοεῖ, ἀκούει τὴν γλῶσσαν του καὶ δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ οὐχ ἥττον ὅμως χειροκροτοῦν ἐπιδοκιμάζει ἰδέας μᾶλλον ἢ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑποκριτῶν, οὔτινες μᾶς ἔδωσαν πλειότερον παρ' ὅ,τι ἡλιπίζαμεν.

Ὁ Κύριος Μανοῦσος τῷ ὄντι ὑπεκρίθη θαυμάσια τοῦ Φερδινάνδου

τάς συγκινήσεις, ἂν καὶ τὸ μέρος τοῦ ἦτο τὸ δυσκολότερον· ἐλάχισται δὲ ἐλλείψεις εἰς πρώτην παράστασιν εἶναι μηδέν.

Ὁ Κύριος Καρτέσιος πολὺ καλὰ ἐπαιξε τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος Μύλλερ, ἂν δὲ ἐπέσυρε τὸν γέλωτα εἰς μέρη σοβαρά, τοῦτο εἶναι ἐλάττωμα τῆς κακῆς μεταφράσεως τοῦ δράματος, καθ' ἣν δὲν ἐφυλάχθη ἀναλογία φράσεων.

— Ἡ φέρουσα τὸ πρόσωπον τῆς Λουίζης, δίδει πολλὰς ἐλπίδας καλῆς ὑποκριτρίας, ἂν εἰς τὴν διαρκῆ φωνὴν τῆς δώσῃ στροφὴν τινα, διότι τὸ μονότονον ἤχει κακῶς, καὶ ἂν προσέξῃ νὰ ᾖ παθητικωτέρα.

— Ἡ δὲ ὑποκρινομένη τὴν Λέδην δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ εὐαρεστήσῃ ἂν καὶ περιωρισμένα ἔχει τὰ σχήματα, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀδικεῖ τὴν καλὴν ἐκ στήθους ἀπαγγελίαν τῆς.

Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Μύλλερ, λέγομεν, ὅτι εἶναι χαριεστάτη καὶ ἔχει μέλλον ἐπιτυχίας, ἂν προσέξῃ ὀλιγωτέρας νὰ ἔχῃ χειρονομίας· πρὸ πάντων δὲ θέλει ἐπιτύχει εἰς κωμωδίαν — ὅπως καὶ ὁ νέος Καμπιὼ-της ὁ φέρων τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐλάρχου, φαίνεται νέος μὲ πολλὴν κωμικὴν χάριν καὶ δεικνύει ἐμφυτον πάθος τοῦ ἐμπαίξειν τὰς τετριμμένας ἐυλευγενείας των.

Περὶ τοῦ Κυρίου Καπέλα δὲν λέγομεν τίποτε, διότι καὶ τὸ μέρος τοῦ ὡς Προέδρου δὲν εἶναι τὸ δυσκολότερον· ἄλλως εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ δὲν θέλομεν νὰ τὸν κάμωμεν τὴν παρατήρησιν, ὅτι σιγαλοτέρα φωνὴ καὶ προσοχὴ διαρκῆς τῶν στάσεών του θέλει προκαλέσῃ χειροκροτήματα, διότι φοβούμεθα μὴ ποτε μᾶς εἴπωσιν μεροληπτικούς.

Ὁ ὑποκρινόμενος τὸν γραμματέα τοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν τόλμην καὶ ὀλίγην λεπτότητα καὶ τὸν ὑποσχόμεθα ἐπυσφημίας.

Ἐν γένει δὲ πάνδημος ἀπεδόθη ἐπιτυχία εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ δείγμα, τοῦλάχιστον διὰ τὴν τόλμην καὶ παρησίαν τῶν ὑποκριτῶν· ὅθεν ἔαν ἡ Κυβέρνησις τῷ ὄντι προτίθεται τὴν μόρφωσιν Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ Ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, δὲν συμβουλευόμεν, διότι ἀρκετὸν νοῦν ἔχει, ἀλλὰ προτρέπομεν νὰ καθάρσῃ τῶν ἡθοποιῶν τὰ πρόσωπα, ἐκλέγων τὰ καταλληλότερα πρὶν εἰσχωρήσῃ ἡ γάγγραινα καὶ ὁ φθοροποιὸς σκώληξ — Διότι εἰς τὴν καθαρὰν καὶ καλῶς ἐννοουμένην τῶν ἡθοποιῶν τάξιν, διόλου δύσκολον, ἀνωτέρας ἱκανότητος καὶ νοημοσύνης τέκνα νὰ προσφερθῶσιν ἐθελονταὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς· καὶ τότε ἰδοὺ τὸ μέγα ἡθικὸν παράδειγμα, ἰδοὺ ἡ φέλεια τῶν Ἑλληνικῶν ὑποθέσεων καὶ ἡ πρόοδος εἰς τελειοποίησιν μελοδραμάτων.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΖΑΝΟΣ.